

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 87/15
Luxemburg, 16 iulie 2015

Hotărârea în cauza C-184/14
A/B

Instanța chemată să se pronunțe cu privire la răspunderea părintească este de asemenea competentă pentru a se pronunța cu privire la pensia alimentară datorată de unul dintre părinți față de copiii săi minori

Același lucru este valabil chiar dacă divorțul sau separarea de drept este soluționată de o instanță din alt stat membru

Un regulament al Uniunii¹ prevede că instanțele competente în materia răspunderii părintești sunt în principiu cele din statul membru în care copiii au reședința obișnuită. În schimb, instanța competentă pentru a soluționa divorțul sau separarea de drept a soților poate fi cea dintr-un alt stat membru (mai ales atunci când soții sunt ambii resortisanți ai unui alt stat membru decât cel în care au reședința împreună cu copiii lor).

Pe de altă parte, alt regulament al Uniunii² prevede că instanța competentă pentru a se pronunța într-o acțiune privind starea persoanei (divorț sau separare de drept, de exemplu) este de asemenea competentă pentru a se pronunța asupra unei cereri cu privire la o obligație de întreținere accesorie acestei acțiuni; viceversa, o cerere cu privire la o obligație de întreținere accesorie unei acțiuni în răspundere părintească va fi soluționată de instanța competentă pentru a se pronunța asupra acestei acțiuni.

A și soția sa, B, precum și cei doi copii ai lor sunt resortisanți italieni și trăiesc la Londra (Regatul Unit), unde s-au născut, de altfel, copiii. În 2012, A a introdus în Italia o procedură de separare de drept împotriva lui B, solicitând totodată instanței italiene să soluționeze chestiunea încredințării copiilor și a pensiilor alimentare datorate soției și copiilor. Instanța italiană s-a declarat competentă să se pronunțe cu privire la separarea de drept, dar a considerat că numai instanțele britanice erau competente să se pronunțe asupra chestiunilor legate de răspunderea părintească, întrucât copiii locuiau la Londra.

În ceea ce privește chestiunea pensiilor alimentare, instanța italiană s-a considerat competentă să se pronunțe cu privire la cererea de pensie în favoarea lui B pentru motivul că era vorba despre o chestiune accesorie procedurii de separare de drept. În schimb, instanța a decis că nu este competentă pentru a soluționa cererea cu privire la pensia față de copiii minori, aceasta fiind accesorie acțiunii privind răspunderea părintească. Competența de a soluționa această din urmă cerere ar reveni astfel instanțelor britanice.

Sesizată cu această cauză în ultimă instanță, Corte suprema di cassazione (Curtea de recurs italiană) solicită Curții de Justiție să stabilească instanța competentă, dintre instanțele italiene sau britanice, să soluționeze chestiunea obligațiilor de întreținere față de copii.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea verifică dacă cererea cu privire la obligația de întreținere a lui A față de copii este legată mai curând de starea persoanei (mai precis de procedura de

¹ Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 183, rectificare în JO 2013, L 82, p. 63)

² Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (JO 2009, L 7, p. 1, rectificare în JO 2011, L 131, p. 26, în JO 2013, L 8, p. 19, în JO 2013, L 281, p. 29 și în JO 2014, L 348, p. 31).

separare de drept) sau de răspunderea părintească. Astfel, în principiu, dreptul Uniunii face distincție între procedurile judiciare după cum privesc drepturi și obligații între soți sau drepturile și obligațiile părinților față de copiii lor.

Curtea consideră că **prin natura sa, o cerere cu privire la obligațiile de întreținere față de copiii minori este legată intrinsec de acțiunea în răspundere părintească**. Astfel, instanța competentă pentru a soluționa acțiunile privind răspunderea părintească este cea mai bine plasată pentru a aprecia în mod concret mizele cererii cu privire la o obligație de întreținere în favoarea unui copil: ea poate astfel să fixeze cuantumul acestei obligații, adaptând-o, în funcție de modul de încredințare stabilit, la dreptul de vizită, la durata acestui drept și la celelalte elemente privind exercitarea răspunderii părintești. O asemenea soluție răspunde în plus **interesului superior al copilului**, care, potrivit dreptului Uniunii, trebuie să fie un element primordial.

Curtea reține că **în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind divorțul sau separarea de drept, iar chestiunea răspunderii părintești este dedusă judecării în fața unei instanțe din alt stat membru, cererea cu privire la o obligație de întreținere a unuia dintre părinți față de copiii săi minori este accesorie acțiunii în materia răspunderii părintești**, și trebuie să fie examinată așadar de instanța competentă în această materie (respectiv, în speță, instanța britanică).

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106